

SOUSEDÉ

Historie z předminulého století Napsal Alois Jirásek

"Ano, všechny, kteří se tu musí tajit, Jdu jim říct, by vyšli, že je král dobře přijme a že jim bude nápomocen ke všemu dobrému i podle duše i podle těla."
 "Vy s králem držíte, lid mu přivádíte z naší země, kterou hubí, které je nepřitelem!"
 "Ale naši církvi přítelem!"
 "Dost, dost, nechte toho!" chláholil "skalský" strýc. Lenorka mu byla za upřímné povědomí, neboť za tohoto hovoru k poslední nebylo jí volno. Váimlat si dobře, že poslední otcova slova Jírjka velmi se dotkla: strachovala se zároveň, aby snad oba dále nezašli. Ale nestalo se tak.

"Máš pravdu," odvětil ochotně Pešek na konejšivá slova kamarádova. Nač na ty těžkosti vzpomínati dnes, dnes, kdy je tak svatá, šťastná chvíle. Vid, Lenorko!" a rozradován chopil se její ruky, již dlaní svou jal se hladiti. Ještě dlouho pak seděl za stolem. Nejmíce ovšem Pešek a "skalský" hovořili; ale ani jeden ani druhý nezavádili více o Prusy, vzpomínajíc hlavně minulých dob a známých, na které se Pešek vyptával.

Louč pohlasla, v chalupe hájného nastalo ticho. Všechni ulehli. Nejdříve "skalský" strýc usnul. Pešek, ač byl ušlý, bděl ještě dlouho. Byl rozeehven; pořád mysli jen na svou deuru, na své dítě, které měl za ztraceno a které dnes našel. Tak šťastné, blažulé chvíle nezažil od svého mládí. Ba vše připadalo jemu, který na své dítě tak málo užil, který na klopotu a neštěstí jako by zvykl a sotva jedno pomíno, druhé již ocekával, všecko jako by ani možné nebylo, jako by to bylo jen vidění pěkného snu. Již konečně usnul, již volně oddechování jeho znělo tichým přístínkem, kdež také Jírjka na loži na zemi rychlo přerývaný odpočíval. Mladý muž dnes neukládal se tak spokojeně a veselé jako včera, kdy se již na ráno, na Lenorku těšil. Přichod otec jejího byl tak nenadálý, přičina jeho taková, že mladý Březina nikterak se mu nemohl těšiti. Hle, zde vedle odpočívá velebný Fridricha krále, přítel Prusů, o kterých každý s rozhořčením tu mluvil. Ještě dnes odpoledne sama Lenorka, krutostí jejich rozhorena, žádala si boje s nimi — s těmi Prusy, kteří beze všeho brannou mocí vzali české koruny Slezsko, kteří všude násilně si vedou, nebohí lidi k odporu službě proti svým vlastním krajanům nutí, odvádějí. To mladika nejvíce uráželo, to měl za největší bezpráví a pohanu všeho lidského citu. A Lenorkin otec je omlouva, krále chválí, a přišel, aby jim nadháněl. A kdož ví — tu se Jírjka té myšlénky zhořčil — nechtěl domysliiti, ale myšlénka vracela se sama. Kdož ví, proč ještě přišel, jak ještě jinak je jim nápomocen! Vyzvědač, zrůdec! Ó dobře by se Prusákovi vyplácelo těch několik tolarů, kterými hebné vystěhovalce podporoval! Ale ne, ne — hájil Jírjka v duchu Lenorkina otec, připomínaje sobě, s jakou žalostí z vlastní své odcházela, jak tesklivě, vrouceně po ní toužil — Lenorka se modlíla.

Modlíla se z té duše, aby Pán Bůh všeho to k dobrému obrátil. Pešek probudil se ráno po úsvitu. Procitnutí jeho bylo milé. Oči otevřev, připomenul si, že není v cizině, v nějaké hospodě, ale v domově, u svého kamaráda, a jako parapek mu jasně proskočilo: u svého dítěte!

Tlče vstav, aby Jírjka nevbudil, rychle se ustrojil a zlehounka vyšel ze přístěnku do světnice. Byl by rád převedl s Kofínkem promluvit, prve nežli by se Lenorka probudila. Váak hle! Tam stála u kamen ta ranou hospodynka. Již topí, sudani chyští. Ale jak je zamyslená! Teď se denního světla teprve viděl, jaká to podobná, zrosilá dívčina. V tom hlavu porvedla. Překvapeně, spíše ještě leknuti na okamžik jevil se v její tváři. Ale to bylo jenom na okamžik. Vítala ho s úsměvem, tážaje se u přímě, jak se poprvé v domově vyspal. Uvedl proti ní a ptal se na strýce. Ten však, jak Lenorka pověděla, před chvílí už do lože odešel.

"Chee vás asi netít," dodala, usmívajíc se.
 "Nač shání bloudek! Vždyt ehei býti na poledne doma, v Pořelci."
 "A maminka tedy nie neví, že jste přišel!" ptala se Lenorka a bezděky sklopila oči.
 "Neví, právě jí ehei teď navštíviti."
 "Navštíviti?! A nezůstanete doma, u nás?"
 Pešek se usmál. Otázka ta mu byla milá, než i horkost pásohila.

"Zůstat, milé dítě, zůstat! Ó jak rád bych. Teď, u tebe. Ale ty viš —"
 "Ne, ne, tatínku, však až jen přijdete, až promluvíte — Ó, prosím vás, nemluvte o tom, co bylo, nevyvítejte — já vím, že jste mnoho zkusil — ale abyste se dohodli s maminkou! Jak bych byla ráda, kdybych vás tu měla, kdybyste se smířili, kdybych — Ó, věřte, co jsem se proto nasoužila."
 "Věřím, věřím, milé dítě," odvětil Pešek, jsa pohnut. "Co myslíš, že mně to snadno bylo, že jsem s radostí od matky tvé odcházela? Já jí měl tuze rád, všecko bych jí byl udělal, ale ona — Než nač o tom znovu mluvit! Rád bych tu zůstal, kdyby jen tráchtu bylo možno."
 "Ó bude, bude možná! Já půjdu s vámi, budu domlouvat, prosit."
 Pešek však zakroutil vážně, skoro smutně hlavou. Viděl a znal překážky, o nichž dceru ani zdatně neměla. — Pak jal se Lenorce vysmýlouvat, aby neohodila, ale raději ještě zde zůstala, až se všecko rozhodne.

"Což bych mohla, což bych tu vydržela?" vpadla mu však do řeči. "A nebude-li to líp, když já půjdu s vámi, když maminku poprosím."
 "Nie, to ne, já nepřišel prosit!" zvolal Pešek a tvář jeho se zachmuřila. Lenorka se až zarazila.
 "Ne za vás, za sebe."
 V tom Jírjka vešel. Poslední, o čem otec s deurou rozmlouval, byl ve přístínku zaslechl. Již včera večer, když na loži svém přemýšlel, umínil sobě, že s Peškem o samotě upřímně promluví. Kdyby Lenorka šla do města, nebylo by možná. Také byl by rád, aby pro jistotu z tohoto svého útočiště ani nevyšla; obával se, že by zle s ní bylo, kdyby navrátila se, přišla zase do moci své matky. Proto nyní přidal se na stranu Peškova a prohodil, že on s ním půjde do města. Chěl také s pantátem promluvit.

"Ale Prusáci!" zvolala Lenorka, "Veznou tě!"
 "Necoj se," pravil Pešek, "já ho již ochráním."
 To Jírjka ještě více zarazilo. Tak je s nimi?
 V tu chvíli "skalský" strýc se navrátil, nesa zastíhleného úsáka. Ale všecku radost mu pokazili ti jeho hosté! Byli by nejraději všichni odešli. Než v tom náhrady se mu dostalo. Psi štekotem hosta hlásili a tu mezi stromy brodil se závěsím sněhový majáký muž, všecek od urazu šedivý, k nepoznání. Teprve když stanul před chalupou, bránně se ho hlí dorážejícím psům, poznali jednorukého Kuchaře ve starém vojanském plášti. Co se děje! Proč přichází!
 "Snaďte se před Prusy!" zvolal "skalský", an vysloužilce do světnice vkročil.
 "Já — já? Oh, a již bylo na něm znáti, jak mu žluč vzkypěla. "Toho jsem se dočkal!" zvolal. "Knu a nadávám od Pořelci až sem. Jdu k vám, Jírjku," dodal mírněji. "Pantáta mne posílá, a vzkazuje vám a paníamama prosí, abyste se odtud ani nehýbali a dobrý pozor i tady měl, a i vybuchi! "Zas chytají!" A mávl pruce svou jedinou rukou.

"Na vojnu! Prusáci!" tázal se "skalský" zároveň s Lenorkou uleknuvši se.
 "Kdož jiní nežli ti —! Ó má, li jste prve stali u Kludku a divat se od lesa na dolinu a na straně? Všude se lidem honí, všude utíkají; z Radčova, se Žofaru, Bukovic, z Pořelci. V Machové a ve Lhotě je prý také

ta čistá honba. Burkaui vtrhli dnes ještě za tmy, všude najednou, ve městě i ve vsích. Chytají každého na pokání. Jako zblázilí jezdí na koních, cestou, polem, všude, aby jim tentokráté nikdo neproklouzl. Jsou to svátky, je to hod boží, co? Ale zitra na Štěpána budeme pít na novou krev. Váak jí máme nějak pokaženou, línou! Dobře tak na nás, proč by Prusák nebral, když se dáváme? Kolik set synků a mladých mužských zmruje teď ve Zdářině, na Boru, na Ostaši. Proč se dají! Což by se neubránili? To by bylo!"
 "Ale zbraň!" podotkl "skalský".
 "Ah, co zbraň, však ona by se našla," odvětil pruce starý, rozhorlený voják.
 Pešek se usmál.
 Bylo to pravda, rozumno, co řekl, ale mladého Březinu to přece zamrzelo, jakož i ten úsměv, kterým starého horlivce odbyl.

"Štačila — nestačila, což na tom —" odbyl Peška Kuchař, nedaaje se zmásti, "ale tolik vím, že by bylo mnohem líp, udatně se bránit a třeba dát se od nich zastřelit, nežli jim sloužit proti svým krajanům a být zrůdcem!"
 Blysknavé oči rozněvaného starce vojáka měřily si Peška, kterého nepoznal, a jehož želo na ta slova slabě se začervenalo. Jírjka si toho dobře všiml.

Březina slavně tentokráté štědří večer v posteli — tak Prusáci statného koněla porouchali. Dnes bylo ve starém domě leccos opomenuto, co vždycky o štědří večer konáno. Zamlele a tiše sedla čeládka ke stolu s paníamamou a vážně odříkávali modlitbu, kterou pantáta na posteli začal.
 Ba, byl to večer štědří, ale na zármutek a těžké myšlení. Paníamama Březinová, když už všecko bylo sklizeno a ztíhlo, zasedla k pantátově posteli. Starší přemýšleli divně a jině. Máti běžela v duchu za synem, starajíc se, jak mu asi je, a neubrali se za oně strašlivé noci. Ale též pantáta přišel v duchu za ní do osamělé chalupy v lese, a tam oba zastavili se u nového hosta, který je byl dnes tak překvapil a za chvíli, za soumraku zase opustil. Pantáta míval Peška tuze rád a proto ho také rád uviděl. A teď na to myslil, že by se to mohlo všecko dobře skoncovati, že snad Peškova také zášť rozejde. Pane, kdyby se tak smířili, bylo by to i pro jejich děti lepší.

Březinka také zrovna na to myslila, berous to však s jiní kraje. Napadlo jí, že tak z nenadání přišel, a proč? Mnoho se od něho nedověděli; než paníamama tušila, že kdož ví, jak je s jeho věrou, a že se jen obnoví staré řeči, jen že teď také oni se do nich dostanou! A to pravověrnou měšťanku tuze ntěšilo. Ráda by také viděla Peškova, až muž jí přes práh kročí a k ní se přihlásí!

Ve starostech se na lože kladla, ve strachu se probudila. Ó bylo to strašlivé ráno božihodové, když Prusáci započali ten divoký hon po lidem, kdy drali se do stavení, a z lože, od rodinného krbu násilím brali jonáky, muže i otec rodin! Zmatek byl strašlivý, hrůza pojala všechny.
 I když po té nepřítel otrokářskou práci svou dokonala a s chytenými pryč odtáhl, mysl obyvatelstva ani dost málo se neupokojila. Tam zoufalý zármutek, tam rozhořčenost kletbami se ozývala — všude, v každém srdci, byt i žáná ztráta ho nezasáhla, hnev a zášť pruději zplanuly po tomto násilí, jež ne jednou, ale několikrát bylo již spácháno. O jiném nemluveno.
 Proto se také valně nikdo neohlížel, aniž zvědavé zpytoval, když Lenorka s otcem se do města vracela. V strýcově chalupě zůstal Jírjka i starý Kuchař, kteří zemřeli, nemohl hned se vydati na cestu. — Pešek chtěl, aby také Lenorka tu zůstala, než nebylo jí možno udržeti. Byl boží hod, ale po městě vládnlo ještě větší, smutnější ticho nežli u veliké pátek. Jindy hemžily se ulice lidem venkovským i městským, dnes jako by vyplákl. Sotva tu a tam plaše někdo přes ulici přeběhl, nebo do přáchného ticha měř kostela zamířil. — Ža to stařší začíněla šavla, a zavzněla hlasitý hovor a smích pruských vojáků, kteří pánovitě se rozhli-

žejíce, po ulicích se blýskali nebo do hospod zabíhali.
 Pešek se rozhlížel. Včera přišel za soumraku nie neviděl; teď nejedna změna po tolika letech se mu namanula. A tam starý Březinův dům s pěknou lomenicí, a vedle na mohutném ornamentu krásně kovaném tři kohoutové, jeho stavení! Všecko jak bývalo! Je-li také tak uynitý? Či by se něco změnilo? Pešek mnoho nedoufal. Co městem šli, téměř ani nepromluvil. Také Lenorce nebylo do řeči, a čím více k rodnému domu se blížila, tím více jakási ouzkoť svírala jí srdce.
 Nyní se otec zastavil opodál svého domu. Kam půjde, kam nejprve vkročí?
 "Pojď, Lenorko, zavedu tě ku kmotrovi!"
 "A s vámi nesmím?"
 "Hned ne, jak jsem povídal — nemysli na to, děvče." Nechtělť Pešek, aby dítě jeho vidělo, jak rodiče po letech se vítají. — "Já pro tebe přijdu, nebo tě zavolám."
 "Prosím vás, tatínku, víte, jaká maminka je, polevte ji," prosila znovu Lenorka, jež pro všechno na světě si toužebně přála, aby ten dlouhý, trapný spor byl ukončen. To řekla již u Březinů na síni; v tom otec otevřel dveře a vstoupil.

"Pojď, pojď, Lenorko, jako jindy, neboj se!" ozvalo se zrovna u dveří a paníamama Březinová vlídně se usmívajíc podávala jí ruku. To dodalo váhajícímu děvčeti decha.
 "Vítám tě, deuruško, vítám!" tam z lůžka srdčně se ozvalo, a kmotříček vztahoval k ní ruku na uvítanou.
 Jedna starost s Lenorky spadla. Bálaf se tohoto kroku. — "Tak prosím vás, ji tu již přijměte," ozval se Pešek, jenž apokojeně, se zalíbením hleděl na milé, staré sousedy a na svou deuru, "já se zatím vedle podívám."
 Lenorku píchlo.
 Konšel Březina jí porozuměl. "Škoda, že nemohu ven. Byl bych rád Adama k mamince doprovodit," řekl.
 "Ó lekám se, jak tam teď je," odpověděla Lenorka, a bylo na ní viděti, že mluví pravdu.

Právě odešel houfee nenasytných Prusáků ode "tří kohoutů". Pešková jen sklenice uklidila, a již se opět dveře otevřely. Vstoupil muž v mohutném límečkovém plášti tmavé barvy, maje vysokou beraniec s pentlíčkami na hlavě. Nesmeknuv, na polo jen pozdraviv, zasedl ke stolu a poručil sobě žejdlík vína. Člověk už obstarý, šedovlasý, Pešková jen tak zblběně si ho prohlédnuvši, odešla pro víno. Ale teď, jak mu je nesla, zarazila se. Co ten člověk tak upřeně na ni hledí, co ji pozoruje?
 A teď jak pojednou smekl, zachvěla se Pešková ruka, div že víno nerozilala. Svatá panno! Pořád na ni hledí, a teď se usmál. Je-li možná! Šedivý, sestáří, ne, to že by byl Adam? Celý on, jenže starší! Teď podoby!
 "Tak mne nikdo nepozná, ani vlastní žena?" ozval se Pešek a podával manželce ruku. Viděl, jak sebou trhla, na krok ustoupila, jak nelibě ji překvapil. Za okamžik nemohla ze sebe ani slova vypraviti. Emigrant věděl, že všechna ženina láska k němu potuchla, že by však nad přehodem jeho zrovna se zděšila, toho se nenadal. Čekal, až promluví a jak. Pešková již z prvního leknutí se probravši, ozvala se svým způsobem, který, kdy její lásku ještě si chtěl a snažil se zachovati, jej zrovna do srdce řezával:
 "Proč jsi přišel?"
 Teď bylo jinak. Slova ta do srdce ho nebudla, než popudila jej. Úsměv zmizel s jeho rtů a ruka, již právě manželce podával, sevrkla se. — Konečně promluvil.
 "Kdybych k vám sobě jen přišel, mohl bych ihned stát a odejít. Ale že se mne ptá, že se vůbec může ptát, proč jdu a co ehei, povlu tu to. Proto se nejdu a nie neehei, protože bych nie u tebe nepořídil. Ale jdu k vám našemu dítěti, k vlti Lenorce!"
 Pešková žasla na novo. Což ví, nebo s ři již mluviti? Ale hned svitlo hospodské. Jak by ne, zastavil se dítě u lůžkové ucho ve skatěch u Kofínka. Jak by on j přišel pro potěšení, pro utečeni! Toť aby on nesapjal se

že jiné, po ulicích se blýskali nebo do hospod zabíhali.
 Pešek se rozhlížel. Včera přišel za soumraku nie neviděl; teď nejedna změna po tolika letech se mu namanula. A tam starý Březinův dům s pěknou lomenicí, a vedle na mohutném ornamentu krásně kovaném tři kohoutové, jeho stavení! Všecko jak bývalo! Je-li také tak uynitý? Či by se něco změnilo? Pešek mnoho nedoufal. Co městem šli, téměř ani nepromluvil. Také Lenorce nebylo do řeči, a čím více k rodnému domu se blížila, tím více jakási ouzkoť svírala jí srdce.
 Nyní se otec zastavil opodál svého domu. Kam půjde, kam nejprve vkročí?
 "Pojď, Lenorko, zavedu tě ku kmotrovi!"
 "A s vámi nesmím?"
 "Hned ne, jak jsem povídal — nemysli na to, děvče." Nechtělť Pešek, aby dítě jeho vidělo, jak rodiče po letech se vítají. — "Já pro tebe přijdu, nebo tě zavolám."
 "Prosím vás, tatínku, víte, jaká maminka je, polevte ji," prosila znovu Lenorka, jež pro všechno na světě si toužebně přála, aby ten dlouhý, trapný spor byl ukončen. To řekla již u Březinů na síni; v tom otec otevřel dveře a vstoupil.

"Pojď, pojď, Lenorko, jako jindy, neboj se!" ozvalo se zrovna u dveří a paníamama Březinová vlídně se usmívajíc podávala jí ruku. To dodalo váhajícímu děvčeti decha.
 "Vítám tě, deuruško, vítám!" tam z lůžka srdčně se ozvalo, a kmotříček vztahoval k ní ruku na uvítanou.
 Jedna starost s Lenorky spadla. Bálaf se tohoto kroku. — "Tak prosím vás, ji tu již přijměte," ozval se Pešek, jenž apokojeně, se zalíbením hleděl na milé, staré sousedy a na svou deuru, "já se zatím vedle podívám."
 Lenorku píchlo.
 Konšel Březina jí porozuměl. "Škoda, že nemohu ven. Byl bych rád Adama k mamince doprovodit," řekl.
 "Ó lekám se, jak tam teď je," odpověděla Lenorka, a bylo na ní viděti, že mluví pravdu.

Právě odešel houfee nenasytných Prusáků ode "tří kohoutů". Pešková jen sklenice uklidila, a již se opět dveře otevřely. Vstoupil muž v mohutném límečkovém plášti tmavé barvy, maje vysokou beraniec s pentlíčkami na hlavě. Nesmeknuv, na polo jen pozdraviv, zasedl ke stolu a poručil sobě žejdlík vína. Člověk už obstarý, šedovlasý, Pešková jen tak zblběně si ho prohlédnuvši, odešla pro víno. Ale teď, jak mu je nesla, zarazila se. Co ten člověk tak upřeně na ni hledí, co ji pozoruje?
 A teď jak pojednou smekl, zachvěla se Pešková ruka, div že víno nerozilala. Svatá panno! Pořád na ni hledí, a teď se usmál. Je-li možná! Šedivý, sestáří, ne, to že by byl Adam? Celý on, jenže starší! Teď podoby!
 "Tak mne nikdo nepozná, ani vlastní žena?" ozval se Pešek a podával manželce ruku. Viděl, jak sebou trhla, na krok ustoupila, jak nelibě ji překvapil. Za okamžik nemohla ze sebe ani slova vypraviti. Emigrant věděl, že všechna ženina láska k němu potuchla, že by však nad přehodem jeho zrovna se zděšila, toho se nenadal. Čekal, až promluví a jak. Pešková již z prvního leknutí se probravši, ozvala se svým způsobem, který, kdy její lásku ještě si chtěl a snažil se zachovati, jej zrovna do srdce řezával:
 "Proč jsi přišel?"
 Teď bylo jinak. Slova ta do srdce ho nebudla, než popudila jej. Úsměv zmizel s jeho rtů a ruka, již právě manželce podával, sevrkla se. — Konečně promluvil.
 "Kdybych k vám sobě jen přišel, mohl bych ihned stát a odejít. Ale že se mne ptá, že se vůbec může ptát, proč jdu a co ehei, povlu tu to. Proto se nejdu a nie neehei, protože bych nie u tebe nepořídil. Ale jdu k vám našemu dítěti, k vlti Lenorce!"
 Pešková žasla na novo. Což ví, nebo s ři již mluviti? Ale hned svitlo hospodské. Jak by ne, zastavil se dítě u lůžkové ucho ve skatěch u Kofínka. Jak by on j přišel pro potěšení, pro utečeni! Toť aby on nesapjal se

DEVĚT Z DESETI

Chybných chorob dnuší toho mají svůj původ v nevléti krvi, jež životí kterou soustavu. Léč, jež čisti krev vyřídí choroby.

DRA. PETRA

HOBOKO

nemá sobě rovná k čistoti krvef tekutiny a budoucí soustavy těla. Je v stálem užívání po více než sto rokú — dosti dlouho, aby vždy zase svou hodnotu dokázalo. Neobkahuje nížoho, než co prospívá. Neptejte se lékárníka po něm, neboť je dodáván jenom od světlích jednatelů. O další podrobnosti pište na

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
19-25 So. Hoyne Ave., CHICAGO, ILL.

Pozor na zrak!

Ktla na oči pripravujeme die nejnovejší metody. Ma-te-li slabý zrak, neodkládejte, buďte to jen ku Vašemu prospěchu.
 Bolení hlavy, závrat od-strani často dobře přízpůsobené brjle.
 Tisíce lidí jsme uspokojili. Ceny mírné. 28-14

A. Cecha & Oldřich Cecha,
registrovani
čestí optikové
1248 So. 13. Street, Omaha

Let me send you FREE PERFUME

Write today for a testing bottle of

ED. PINAUD'S LILAC

The world's most famous perfume, every drop as sweet as the living blossom. For handkerchief, atomizer and bath. Fine after shaving. All the value is in the perfume—you don't pay extra for a fancy bottle. The quality is wonderful. The price only 75c (6 oz.). Send 4c for the little bottle—enough for 50 handkerchiefs.

PARFUMERIE ED. PINAUD
Department M.
ED. PINAUD BUILDING NEW YORK

Kavárna a Restaurant SLAVIE

Pravá česká kuchyně.
 Krajanům zavítavším do Omahy mohou posloužiti čistými pokoji. Vše úplné nové zařízení. Proti "Pokroku" "Západu."
FRANK BOUTIN, majitel.

Choemo Vám prodati dříví pro Váš dům a stáj

Podíte Vaš rozpočet k bezplatnému uvážení

Pšete alo cený materiál dovezeného až na Váš státek

HOWLAND LUMBER CO.
817 No. 24. St. So. Omaha Neb

Choemo Vám prodati dříví pro Váš dům a stáj

Podíte Vaš rozpočet k bezplatnému uvážení

Pšete alo cený materiál dovezeného až na Váš státek

HOWLAND LUMBER CO.
817 No. 24. St. So. Omaha Neb

Laciné dříví

Pšete alo cený materiál dovezeného až na Váš státek

HOWLAND LUMBER CO.
817 No. 24. St. So. Omaha Neb

Storý Old Saxou Lirau

ALWAYS POPULAR

SEVERO-NĚMECKÝ LLOYD

BALTIMORE - BREMEN

Velké, moderní, dvoustrubové jednokajutové parníky. Pohodlí bez přepychu. Všechny kajuty uprostřed lodi. Naprostá bezpečnost. Podmořské signály.

Lahodná jidla. Podmořské signály.

Přiměřené ceny:

Druhú kajuta.....	\$57.00
Třetí kajuta.....	\$35.00
Pouze na "Rhein", "Main" a "Neckar".	
Mezipalubi.....	\$33.00

Když jedete navštíviti starý domov v Čechách, jeďte přes Baltimore.

Když posíláte pro své příbuzné neb přátely, by přijeli do Ameriky z Čech, kupte jim vyplacené listky přes Baltimore. O úplné podrobnosti požádejte:

A. SCHUMACHER & CO.,
General Agents,
BALTIMORE,

H. CLAUSENIUS & CO.,
General Western Agents,
CHICAGO,

aueb jejich zástupce v celých Spojených Státech.